

λαμβάνων δηλητηριώδη ιδιότητα, ἐπὶ φαγητῶν ἐντὸς ὀξιδωμένων χαλκίνων σκευῶν Πελοπν. (Βαμβακ. Γέρμ. Κυ-
νουρ. κ. ἀ.): *Γάνισσε τὸ φαεῖ Βαμβακ. Γάνισσε τὸ
νερό Γέρμ. Νερό γανισμένο αὐτόθ. γ)* Ἀποκτῶ ἢ
ἔχω τὴν γεῦσιν τοῦ μετάλλου Λυκ. (Λιβύσσ.) **2)** Καθι-
στῶ τι ρυπαρόν, μαυρίζω, ρυπαίνω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
Κεφαλλ. Ἡπ. Ἰθάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἀ.) Χίος
κ. ἀ.: *Ἀγάνισαι τὰ σκοιντὰ Ζαγόρ. Καὶ ἀμτβ. ἀμαροῦ-
μαι, ρυπαίνομαι σύνθηθ.: Γάνισσε τὸ παννί. Γάνισσαν τὰ
ροῦχα μέσ' ὅς τὴν σκάφη. Γανισμένο παννί - σεντόνι κττ.
Γανισμένη πετσέτα. β)* Συννεφιάζω Πελοπν. (Γέρμ.
Μάν.) Σάμ.: *Γανιάζει ὁ καιρὸς Γέρμ. Εἶναι γανισμένος ὁ
οὐρανὸς καὶ θὰ βρέξῃ Μάν. 3)* ἔχω τὴν γλῶσσαν ἐπι-
κεχρισμένην διὰ λευκοῦ ἐπιχρίσματος ἀπὸ ὑπερβολικὴν
δίψαν ἢ ἀλμυρὰν τροφήν ἢ συνεχῇ καὶ κοπιώδῃ ὁμιλίαν
καταλήγουσαν εἰς ἀθυμίαν καὶ στενοχωρίαν σύνθηθ.: *Γά-
νισσε τὸ στόμα μου - ἢ γλῶσσα μου ἀπὸ τὰ ἀρμυρὰ ποῦ
ῥαγα - νὰ τὸ λέω - νὰ μιλῶ κττ. Στόμα γανισμένο. Γλῶσσα
γανισμένη. Μετοχ. γανισμένος, παστωμένος, ἀλίπαστος
Θράκ. (Σαρεκκλ.): Παλαμύδες γανισμένες ὅς τ' ἀλάτι.
β)* Διψῶ Χίος κ. ἀ. Συνών. ἀγαναχτῶ **A 4. γ)**
Στενοχωροῦμαι, ἀδημονῶ σὺνήθως ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ὕδα-
τος σύνθηθ.: *Γανιάζω γιὰ νερό - ἀπὸ τὴ δίψα κττ. πολλαχ.
Εἶνι γανισμένου τοῦ μ'λάρ' ἀπ' τὴ δίψα Αἰτωλ. Εἶνι
γανισμέσ' ἢ γῆ τῶρα ἔνα καλονκαίρ', θέλ' βρουχὴ αὐτόθ.
4)* Πληροῦμαι ἀπὸ ἰστούς ἀράχνης Λήμν.: *Δεῖψαμι
ἔνα μῆνα ἀπ' τοῦ σπῖτ' κι κάνισαι ἢ σκιπὴ παντοῦ.*

γανιάρεις ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γανιὰ **(I)** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -
-ιάρεις.

Ὁ ἔχων ρύπους εἰς τὸ πρόσωπον. Πβ. γανιός.

γάνισμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γανιάζω **(I)**.

1) Τὸ νὰ φωνάζῃ τις γοερῶς Ἡπ. **2)** Τὸ νὰ ὑπο-
στείλῃ τις ἑαυτὸν, νὰ κρύπτεται Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γανιδιὰ ἢ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γανίδι κατὰ τὸ σκοινιὰ.

Ἡ χυμικὴ οὐσία ἢ προερχομένη ἐκ τῆς ὀξιδώσεως
χαλκίνου σκεύους: *Κάνει σὰν γανιδιὰν τὸ φαεῖ* (ἔχει γεῦ-
σιν ὀξιδώσεως).

γανιδιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γανιδιά.

Ὑφίσταμαι ὀξιδῶσιν, ἐπὶ χαλκίνου σκεύους.

γανίδι τό, Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίδι.*

Μετων. ἄνθρωπος κατάμαυρος (θὰ ἐσθίμιναι κατ' ἀρ-
χὰς τὴν μαύρην σκωρίαν τῆς ὀξιδώσεως).

γανίζω (I) Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Γορτυν.)
Σάμ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνια.

1) Αἰσθάνομαι κόπῳσιν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ συνεχῶν
κραυγῶν ἐνθ' ἄν.: *Γάνιξι τοῦ πιδὶ Καλοσκοπ. Γάν'σα
νὰ σὶ φουνάζου Σάμ. Ἐγάνιξα φωνάζοντας Γορτυν. 2)*
Δοκιμάζω αἰσθημα ἀνησυχίας Θράκ. (Σαρεκκλ.)

γανίζω (II) Ἀθῆν. Θεσσ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ.
Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γανιὰ **(I)**.

1) Ὑφίσταμαι ὀξιδῶσιν Πελοπν. **2)** Αἰσθάνομαι

ἀηδὴ γεῦσιν πρὸ πάντων ἔνεκα τῆς γεύσεως ἀλμυρῶν τρο-
φῶν ἐνθ' ἄν.: *Γάνισσε τὸ στόμα μ' - ἢ γλῶσσα μ' Σαρεκκλ.*

γανίλα ἢ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα.*

1) Ἡ ὀξιδῶσις τῶν χαλκίνων σκευῶν σύνθηθ.: *Ἡ κα-
τσαρόλα - ὁ τέντζερες ἔχει γανίλα. 2)* Ἡ ἐκ στομαχικῶν
διαταράξεων προερχομένη γλισχρότης τοῦ στόματος πολ-
λαχ.: *Τὸ στόμα μου ἔχει μὲ γανίλα. 3)* Ἡ πυκνὴ καὶ
σκοτεινὴ νέφωσις τοῦ οὐρανοῦ πολλαχ.: *Ἐχει μὲ γανίλα
ὁ οὐρανὸς καὶ θὰ βρέξῃ. Συνών. μαυρίλα.*

Πβ. γάνα, γανάδα, γανάδι, γανιὰ **(I)**, γανιάδα,
γάνος **(II)**.

γανιός ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνα.

Ὁ ἔχων πρόσωπον μέλαν. Πβ. γανιάρεις.

γανίτης ὁ, Ρόδ. Σύμ. Χάλκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 18ου αἰῶ-
νος «τῆς δίδουν προῖκα λουλᾶν καὶ με γανίτες πέντε».

Μέγας πίθος.

Γανίτικος ἐπίθ. Θράκ. (Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γανίτης, ὁ ἐκ τοῦ τοπων. Γά-
νος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίτικος.*

Ὁ ἐκ Γάνου ἔλκων τὴν γένεσιν: *Σταφύλια Γανίτικα*
(εἶδος σταφυλῶν).

γανίτσα ἢ, Κέρκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γάνα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- *ίτσα.*

Κηλὶς μελανή, μουντζαλιά, μουντζούρα.

γάνος ὁ, Προπ. (Πάνορμ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Πτηνὸν θαλάσσιον τῆς τάξεως τῶν στεγανοπόδων
μεγέθους χηνὸς Προπ. (Πάνορμ.) **2)** Εἶδος ἰχθύος τῆς
τάξεως τῶν σαλαχίων Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

γάνος (I) τό, Κρήτ. Χίος.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γάνος = λαμπρότης, στιλπνότης.

Λίπος, πάχος ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γάλα ἔχει γάνος Κρήτ. Τὸ
φαεῖ δὲν ἔχει γάνος αὐτόθ. Συνών. γάνι.*

γάνος (II) τό, Εὐβ. (Κύμ.) Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γανιάζω.

1) Ὁ ἰός, ἢ σκωρία τοῦ χαλκοῦ Εὐβ. (Κύμ.) Χίος
(Καρδάμ.) **2)** Τὸ λευκὸν ἐπίχρυσμα τῆς γλώσσης προ-
ερχόμενον ἐκ τῆς ξηρότητος αὐτῆς Χίος (Καρδάμ.): *Τὸ
στόμα του ἦταν ὀλόασπρον μέσα ἀφ' τὸ γάνος.*

Πβ. γάνα, γανάδα, γανάδι, γανιὰ **(I)**, γανιάδα,
γανίλα.

γάνος ἐπίθ. Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνος **(II)**.

Ἀσπρος, λευκὸς (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ λευκοῦ ἐπιχρί-
σματος τῆς γλώσσης): Ἄσπρ.

Ἐπῆρα τὰ σκυλλάκια μου τὸ γάνο καὶ τὸ μαῦρο
καὶ σὲ βουνὸ ἀνέβηκα λαγούς, περδίκια νὰ βρω.

γάνου ἐπίρρ. Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάνος **(II)**.

Διὰ λευκοῦ ἀραιοῦ ἐπιστρώματος (διὰ τὴν σημ. ἰδ.
ἐπίθ. γάνος): *Ἐκαμε χιόνι γάνου γάνου* (ἐχίονισε πολὺ
ὀλίγον, μόλις ἄσπρισεν ἢ γῆ).

